

„Ukupna industrijska proizvodnja u ožujku 2009. manja je za 6,6 posto u usporedbi s ožujkom 2008., a u razdoblju od siječnja do ožujka manja je za 10,9 posto. U usporedbi s prosječnom mjesečnom proizvodnjom u 2008., industrijska proizvodnja u ožujku 2009. manja je za 4,7 posto, objavio je Državni zavod za statistiku.”

Iako se ništa dobrog u hrvatskom gospodarstvu ne događa. Utihnule su rasprave o gospodarskoj krizi. Javna sredstva priopćavanja uredno bilježe podatke u smanjenju privredne aktivnosti, ali, nakon rebalansa proračuna, sva je pažnja usmjerena na sindikate, da li će odista stupiti u štrajk, i, odnedavno, na studente filozofskih fakulteta koji traže besplatno obrazovanje.

Predstojeći lokalni izbori izazivaju različite dojmove. Jedni misle da će izbori promijeniti odnos snaga; drugi u izborima vide samo još jednu viđenu predstavu.

Gospodarska aktivnost posustaje i nije predmet posebne pažnje iako bi morala biti u samom fokusu interesa. Samo privredna aktivnost može „amortizirati” ili bar ublažiti svekolike tenzije hrvatskih građana. Neopravdano očekivanje građana glede turističke „žetve” podgrijavaju optimizam bez ikakve osnove.

Da podsjetim čitaocima ovih stranica. Unazad gotovo mjesec dana sam predvidio smanjenje domaćeg proizvoda za 7% kada se je govorilo o smanjenju od 2%. MMF smatra da bi smanjenje hrvatskog društvenog proizvoda moglo iznositi čitavih 3,5%. I kao što to pokazuje zadnja procjena MMF-a raste zabrinutost za hrvatsko gospodarstvo.

U drugim tranzicijskim zemljama, istina bog, smanjenje industrijske proizvodnje je još izraženije. Susjedna nam Slovenija ima dvostruko veći pad industrijske proizvodnje. Češka i Srbija također bilježe dvoznamenkaste brojke. Ipak, moje je mišljenje da smanjenje industrijske proizvodnje u Hrvatskoj mora zabrinjavati. Ovaj stav temeljim na činjenici da je nivo industrijske proizvodnje u prošloj godini bio manji u odnosu na njezinu razinu u 1989. godini, a ove će se godine ona dodatno smanjiti. Deficiti platne, trgovačke bilance i deficit proračuna ukazuje na mogućnost ubrzanje kontrakcije privredne aktivnosti pa bi ostvareno smanjenje industrijske proizvodnje od 10,9%, u prvom kvartalu, mogao biti impuls koji će se putem akceleratora u narednom razdoblju dinamizirati.

Sve u svemu može se reći da postojeća ekonomska politika i rezultati te i takve politike zabrinjavaju i smanjuju materijalne mogućnosti do te mjere da bi stvari mogle izmaći kontroli. Očekivani kredit koji će, nadajmo se, popraviti krvnu sliku državnih financija neće imati učinka od nekog značaja ako se ne posvetimo realnoj ekonomiji. Ostaje i dalje: Uradišesvega biše, uštedišesvega još i više”.